

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 9Co/4/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6120397711
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 07. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Katarína Marčeková
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2022:6120397711.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Nitre, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Kataríny Marčekovej a členiek senátu Mgr. Ingrid Radošickej Vallovej a Mgr. Andrey Szombathovej-Polákovej, v spore žalobcu: M. Z., nar. XX. XX. XXXX, bytom B. XX, K., zast. MV Legal s. r. o., advokátska kancelária, Jedenásta 16, Bratislava, IČO: 36 857 947, proti žalovaným: 1. M. C., nar. XX. XX. XXXX, bytom Z. J., Z. F. XXX, 2. A. C., nar. XX. XX. XXXX, bytom Z. J., Z. F. XXX, obaja zast. Mgr. Michalom Ferčákom, advokátom, Bernolákova 1652, Topoľčany, IČO: 50 825 739, o zaplatenie sumy 15 000,- eur s príslušenstvom, o odvolaní žalovaných proti rozsudku Okresného súdu Nitra zo dňa 17. júna 2021 č. k. 7C/101/2020-249 v spojení s opravným uznesením zo dňa 21. júla 2021 č. k. 7C/101/2020-270 takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e .**

Žalobcovi sa priznáva voči žalovaným v 1. a 2. rade nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie uložil žalovaným povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 15 000,- eur spolu s úrokom vo výške 2% mesačne zo sumy 15 000,- eur od 27. 01. 2016 do 31. 03. 2016, s úrokom z omeškania vo výške 5% ročne zo sumy 15 000,- eur od 01. 04. 2016 do zaplatenia spoločne a nerozdielne, a to do 3 dní od právoplatnosti rozhodnutia (I.). Rozhodol, že žalobca má voči žalovaným nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100% (II.). Rozhodnutie právne odôvodnil ustanoveniami § 51, § 100 ods. 1, § 101, § 533, § 534, § 559 ods. 1, 2, § 517 ods. 1, 2, § 657, § 658 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka a § 3 ods. 1 nariadenia vlády č. 87/1995 Z. z. a uviedol, že zmluvou o úvere zo dňa 27. 01. 2019 sa žalobca ako veriteľ zaviazal spol. FEMAK spol. s r. o. ako dlžníkovi a ďalej FEM invest, A.i A. a žalovaným v 1. a 2. rade ako prístupujúcim dlžníkom poskytnúť prevodom z účtu na účet peňažnú sumu vo výške 15 000,- eur na nákup dreva a výrobu drevených výrobkov a súčasne sa dlžník zaviazal túto sumu vrátiť do 31. 03. 2016 spolu jednorazovou sumou 1 000,- eur, s úrokom vo výške 2% mesačne z pôžičky, a to za každý aj začatý mesiac až do úplného vrátenia sumy. Splatnosť úrokov bola mesačná, vždy v posledný deň mesiaca, za ktorý sa úrok platí. Súčasne sa strany zmluvy dohodli, že ak dlžník nesplatí pôžičku riadne a včas, zaplatí žalobcovi zmluvnú pokutu vo výške 0,1% z pôžičky denne až do uhradenia celého dlhu. Zmluva o úvere súčasne obsahuje aj ďalší právny úkon, že spoločnosť FEM Invest, ako aj A. A., nar. XX. XX. XXXX, bytom A. XX, L., M. C., nar. XX. XX. XXXX a A. C., nar. XX. XX. XXXX, obaja bytom Z. F. XXX, Z. J. prístupujú k záväzkom dlžníka a stávajú sa dlžníkmi žalobcu v rovnakom rozsahu ako dlžník FEMAK spol. s r. o. Súčasne bolo dohodnuté, že ak dlžník alebo prístupujúci dlžníci 1-4 porušia svoje záväzky podľa tejto zmluvy, zaplatia žalobcovi zmluvnú pokutu vo výške nesplatennej časti dlhu. Z detailu pohybu mal súd preukázané odpísanie z účtu žalobcu dňa 27. 01. 2016 sumu 15 000,- eur v prospech dlžníka ako pôžička na nákup surovín. Uvedené mal súd preukázané aj z platobného príkazu Tatra banka. Žalovaní v priebehu sporu vzniesli viaceré námietky a to, že žalovaní

nie sú pasívne legitimovaní, pôžička je premlčaná, titulom má byť zmluva o pôžičke, a nie zmluva o úvere, zmluva obsahuje neprimerané plnenie v podobe úrokov a zmluvnej pokuty, finančné prostriedky boli poukázané na účet žalobcu, neplatnosť zmluvy o pôžičke a uznanie dlhu a porušenie sudcovskej koncentrácie konania. Súd preskúmal predmetnú zmluvu označenú ako zmluva o úvere a vyhodnotil ju podľa obsahu ako zmluvu o pôžičke, predmetom ktorej bolo poskytnutie pôžičky dlžníkovi vo výške 15 000,- eur. Súd predmetný zmluvný vzťah posúdil ako zmluvu uzatvorenú podľa Občianskeho zákonníka, a nie ako zmluvu o úvere uzatvorenú podľa Obchodného zákonníka. K námietke legitimácie žalovaných súd uviedol, že túto považuje za nedôvodnú. Zmluvu o pôžičke zo dňa 27. 01. 2016 súd posúdil v súlade s § 657 ods. 1 Občianskeho zákonníka ako listinu obsahujúcu viaceré samostatné právne úkony - zmluvu medzi žalobcom a dlžníkom a zmluvu žalobcu, s dlžníkom a so spoločnosťou FEM Invest, so A. A. a so žalovaným v 1. a 2. rade, ktorí pristupujú k záväzkom dlžníka. Zmluvu medzi žalobcom a dlžníkom súd posúdil ako zmluvu o pôžičke, keď záväzok žalobcu bol poskytnúť dlžníkovi peňažné prostriedky v presne stanovenej sume a dlžník sa zaviazal poskytnúť peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť žalobcovi úroky (§ 657 ods. 2 Občianskeho zákonníka). Zmluva o pôžičke súčasne obsahovala dohodu žalobcu a dlžníka o pristúpení k záväzkom dlžníka pristupujúci dlžníkmi v 1. až 4. rade. Súd túto zmluvu posúdil ako zmluvu nepomenovanú (§ 51 Občianskeho zákonníka), keď táto zmluva ale dostatočne jasne určila predmet svojho záväzku a to tak, že táto zmluva rozširuje okruh subjektov povinných vrátiť pôžičku s príslušenstvom aj so zmluvnou pokutou, teda ide o zmluvu s účinkami obdobnú pristúpeniu k záväzku podľa § 533 a § 534 Občianskeho zákonníka, keď v prejednávanej veci ale súhlasili s rozšírením počtu subjektov aj veriteľ (žalobca), aj dlžník, teda vznikol priamy vzťah medzi žalobcom a žalovanými v 1. a 2. rade. Nie je tiež potrebné, aby pred uplatnením nároku voči žalovaným svoj záväzok nesplnil dlžník, nie je potrebné vykonanie výzvy na tohto, keďže takáto podmienka uplatnenia nároku nebola medzi stranami dohodnutá. Žalovaní v 1. a 2. rade sa stali dlžníkmi. S poukazom na uvedené tak súd mal preukázané, že žalovaní v 1. a 2. rade sú pasívne legitimovanými v tomto spore. Ďalej sa súd vysporiadaval s námietkou premlčania. Zo zmluvy o pôžičke vyplýva, že žalovaní boli povinní predmetnú pôžičku vrátiť do 31. 03. 2016, pričom žaloba bola na súd podaná 15. 10. 2020. V zmysle § 101 Občianskeho zákonníka platí, že pokiaľ nie je v ďalších ustanoveniach uvedené inak, premlčacia doba je trojročná a plynie odo dňa, keď sa právo mohlo vykonať po prvý raz. Strany sporu uzatvorili dňa 21. 08. 2019 uznanie dlhu, obsahom ktorého je aj pôžička, ktorá je predmetom tohto sporu, pričom v zmysle § 558 Občianskeho zákonníka platí, že ak niekto uzná písomne, že zaplatí svoj dlh určený čo do dôvodu aj výšky, predpokladá sa, že dlh v čase uznania trval. Pri premlčanom dlhu má také uznanie tento právny následok, len ak ten, kto dlh uznal, vedel o jeho premlčaní. V zmysle § 110 ods. 1 druhá veta Občianskeho zákonníka vyplýva, že ak právo dlžník písomne uznal čo do dôvodu i výšky, premlčuje sa za desať rokov odo dňa, keď k uznaniu došlo; ak bola však v uznaní uvedená lehota na plnenie, plynie premlčacia doba od uplynutia tejto lehoty. Z uvedeného je tak zrejmé, že v dôsledku uznania dlhu nastúpila 10-ročná premlčacia lehota. Neobstojí ani argument žalovaných, že nevedeli, že dlh je premlčaný pri uznaní, resp. čo je premlčanie, nakoľko z emailovej komunikácie zo dňa 21. 11. 2017 (č. l. 152) mal súd za preukázané, že žalovaný v 1. rade kontaktoval žalobcu ohľadne pôžičiek a ich prípadnému premlčaniu, keď uviedol, že „a z toho dôvodu, aby nedošlo k premlčacej dobe na sumy 30 000,- eur a 20 000,- eur je A. pripravený podpísať dodatok k pôžičke.“ Aj keď predmetom tejto komunikácie nie je práve pôžička, ktorá je predmetom tohto sporu, uvedené preukazuje, že žalovaný v 1. rade je znalý právnych predpisov, ako aj inštitútu premlčania a jeho dôsledkov. Z vyššie uvedeného je teda zrejmé, že pohľadávka žalobcu nie je premlčaná a žaloba bola na súd podaná včas, teda v rámci 10-ročnej premlčacej lehoty. Súd mal z listiny počítačový výstup - Detail pohybu za preukázané zaplatenie peňažných prostriedkov žalobcom na účet dlžníka, teda, že záväzok žalobcu poskytnúť peňažné prostriedky v súlade so zmluvou bol splnený. To, že finančné prostriedky boli poukázané na účet dlžníka, resp. tretej osoby, nezbavuje pristupujúcich dlžníkov povinnosti vrátiť finančné prostriedky, ktoré žalobca poskytol dlžníkovi. Uvedené vyplýva aj z odôvodnenia uznesenia Najvyššieho súdu ČR sp. zn. 28 Cdo 4279/2016 zo dňa 12. 10. 2016. Žalobca finančné prostriedky poskytoval na platobné miesto, ktoré bolo dohodnuté v zmluve, t. j. č. ú. dlžníka. Žalovaní v 1. a 2. rade tak s poukazom na pristúpenie k dlhu boli okrem pôžičky ďalej povinní uhradiť aj príslušenstvo, a to úroky z poskytnutých peňažných prostriedkov v dohodnutej výške 2% mesačne. Splatnosť úrokov bola dohodnutá v zmluve. Výšku úroku považoval súd za primeranú aj s poukazom na to, že žalobca sa v spore domáhal úroku vo výške 2% mesačne zo sumy 15 000,- eur za obdobie od 27. 01. 2016 do 31. 03. 2016. Ročne výška úroku predstavuje 24% a takýto poskytnutý úrok je v súlade s dobrými mravmi. Úroky sú odplatom za poskytnutie peňažných prostriedkov, dlžník ich je povinný platiť od okamihu ich reálneho poskytnutia až do okamihu ich reálneho vrátenia, a to či už v lehote, alebo v omeškaní. Úrok z úveru je nárokom, na ktorý nemá vplyv omeškanie dlžníka, ktoré je skutočnosťou, ktorá zakladá vznik nových sankčných záväzkov dlžníka, samotný vznik nároku na úrok z poskytnutej pôžičky neovplyvňuje.

V uznesení č. k. 1 M Cdo 1/2009 Najvyšší súd SR uviedol, že hoci maximálna výška úrokov pri peňažných pôžičkách ani pri úveroch nie je žiadnym právnym predpisom limitovaná a je ponechaná výlučne na dohodu zmluvných strán, nie je neobmedzená. Dohoda o výške úrokov totiž musí byť v súlade s ustanovením § 39 Občianskeho zákonníka, teda nesmie sa priečiť dobrým mravom. Súdna prax zaujala stanovisko, že pri posúdení primeranosti dojednanej výšky úrokov pri peňažnej pôžičke treba prihliadnúť na celkové okolnosti úkonu, jeho pohnútky a účel, ktorý sledoval. Súd s poukazom na výšku pôžičky, ako aj obdobie, za ktoré žalobca požaduje úroky, tieto vyhodnotil ako dôvodné a ich výšku za akceptovanú a súladnú. Zmluva o pôžičke zo dňa 27. 01. 2016 súčasne obsahovala dohodu o povinnosti zaplatiť zmluvnú pokutu v určenej výške pre prípad porušenia povinnosti dlžníka splniť svoj akýkoľvek peňažný záväzok včas. Zmluvná pokuta bola dojednaná v zákonom vyžadovanej forme. Záväzok zaplatiť zmluvnú pokutu je peňažným záväzkom vznikajúcim po splnení podmienok dohodnutých účastníkmi zmluvy. Vznik nároku na zaplatenie zmluvnej pokuty je následkom porušenia právnej povinnosti vrátiť finančné prostriedky, pričom porušenie tejto povinnosti má súd nesporné. Povinnosť splniť záväzok riadne a včas v dôsledku porušenia a vzniknutého omeškania nezaniká a trvá ďalej až do doby poskytnutia riadneho plnenia alebo do doby, keď zanikne iným spôsobom, pričom povinnosť ktorej splnenie bolo zabezpečené zmluvnou pokutou je dlžník zaviazaný plniť (ak nie je dohodnuté inak) aj po jej zaplatení (§ 545 ods. 1 Občianskeho zákonníka). Preto každým ďalším dňom po dobu, po ktorú trvá omeškanie dlžník opätovne porušuje svoju povinnosť plniť riadne a včas, a preto za každý ďalší deň omeškania vzniká veriteľovi ďalšie právo na zmluvnú pokutu (obdobne rozsudok NS ČR zo dňa 29. 10. 2002 sp. zn. 29 Odo 847/2001). Nakoľko zmluvná pokuta nie je predmetom tohto sporu, pričom predbežne súd nevyhodnotil jej výšku za neprimeranú, súd na nárok na úhradu zmluvnej pokuty neprihliadal, keďže žalobca sa jej ako v spore nedomáhal. Žalovaní ďalej namietali neplatnosť zmluvy o pôžičke, ako aj uznanie dlhu. Súd preskúmal oba právne úkony a zistil, že takéto právne úkony sú jasné, zrozumiteľné, čo do obsahu plnenia a je z nich zrejmé, čo sa predmetnými úkonmi sleduje. Súd ich preskúmaním nevzhliadol dôvody, pre ktoré by mal tieto úkony si v rámci predbežnej otázky vyhodnotiť za absolútne neplatné. Súd poukázal na to, že spochybňovanie platnosti dobrovoľne a slobodne uzavretej súkromnej zmluvy by malo byť výnimočným javom v prípade jednoznačne preukázaných okolností dokazujúcich neplatnosť, nakoľko v prvom rade je potrebné chrániť dobrú vieru druhého účastníka zmluvného vzťahu, zachovať právnu istotu a legitímnu vieru v záväznosť právnych úkonov (uznesenie ústavného súdu sp. zn. II. ÚS 289/2014-34 zo dňa 11. 06. 2014). K námietke o porušení sudcovskej koncentrácie súd uviedol, že zástupca žalovaných v záverečnej reči na pojednávaní dňa 03. 06. 2021 vzniesol námietku, že žalobca nepreukázal, že doručenie odstúpenia od dohody o limitovaní vymáhania záväzku, pričom súd dal priestor žalobcovi, aby na túto námietku reagoval a doložil do spisu takéto preukázanie odstúpenia. Z uvedeného dôvodu súd odročil pojednávanie na 14 dní. Zároveň súd uviedol, že tak ako súd prihliadol na takúto námietku vznesenú až v záverečnej reči, pričom žalobca nemal ako reagovať a súd túto námietku pripustil, z dôvodu právnej istoty a zásady rovnosti strán, súd umožnil aj žalobcovi reagovať a poprieť takéto vyjadrenie žalovaných. Na záver súd dodal, že súd nemal z predložených pohybov na účte na č. I. 175 za preukázané, že jednotlivé platby sa viažu práve k spornej pôžičke, a že z tohto dôvodu by žalobca nemal nárok na vrátenie pôžičky vo výške 15 000,- eur. S poukazom na vyššie uvedené mal súd tak nad všetky pochybnosti preukázané, že žalobca uniesol dôkazné bremeno, a preto žalovaných v 1. a 2. rade zaviazal na spoločné a nerozdielne plnenie pôžičky vo výške 15 000,- eur, ako aj dohodnutých úrokov, ktorých nárok vyplýva aj z § 658 ods. 2 Občianskeho zákonníka, a to vo výške 2% mesačne z dlžnej sumy od 27. 01. 2016 do 31. 03. 2016, ako aj úroku z omeškania vo výške 5% ročne, ktorého nárok vyplýva z § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka v spojení s § 3 ods. 1 nariadenia vlády, nakoľko žalovaní tým, že nesplnili svoj dlh riadne a včas sa dostali do omeškania. Predmetný úrok tak súd priznal od nasledujúceho dňa po splatnosti pôžičky, t.j. od 01. 04. 2016 do zaplatenia. O trovách konania súd rozhodol s poukazom na § 255 ods. 1 CSP tak, že žalobcovi súd náhradu trov konania priznal v plnej výške, nakoľko vo veci mal plný úspech, pričom v sporových konaniach sa uplatňuje zásada úspechu, teda strana, ktorá mala v konaní plný úspech, čo je v tomto prípade žalobca, keďže žalobe bolo v celom rozsahu vyhovie, má právo na náhradu trov konania proti neúspešnej strane a v konaní neboli zistené žiadne výnimočné dôvody hodné osobitného zreteľa ani v okolnostiach danej veci, ani u strán sporu a to s poukazom na ustanovenie § 257 CSP.

2. Proti tomuto rozhodnutiu podali žalovaní v zákonom stanovenej lehote odvolanie, odôvodniac ho tým, že v bode 19. rozsudku dospel súd prvej inštancie na základe vykonaných dôkazov k nesprávnemu záveru, že zmluvou o úvere zo dňa 27. 01. 2019 (pozn. správne 27. 01. 2016) sa žalobca ako veriteľ zaviazal spoločnosti FEMAK spol. s r. o. ako dlžníkovi a ďalej FEM invest, A. A. a žalovaným v 1. a 2. rade ako prístupujúcim dlžníkom poskytnúť prevodom z účtu na účet peňažnú sumu vo výške 15 000,-

eur. V nadväznosti na ustanovenie § 40 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka platí, že obsah predmetnej zmluvy nemožno meniť inak ako písomnou dohodou zmluvných strán. Zmluva o pôžičke používa určitú terminológiu, ktorú si slobodne zvolil sám žalobca ako jej tvorca a osoba s právnickým vzdelaním vykonávajúca advokátsku prax. V úvodnej časti zmluvy sa nachádzajú identifikačné údaje spoločnosti FEMAK spol. s r. o., za ktorými je v zátvorke uvedené označenie (ďalej len „Dlžník“). Slovo Dlžník je uvedené s veľkým začiatočným písmenom. Pokiaľ ide o ich osoby, v zmluve je za ich osobnými údajmi uvedené (ďalej len „Pristupujúci dlžníci 3 a 4“). Z bodu 1. zmluvy vyplýva bez akýchkoľvek pochybností, že príjemcom pôžičky je Dlžník. Z bodu 2. zmluvy zase vyplýva, že „... Dlžník sa zaväzuje vrátiť Veriteľovi Pôžičku najneskôr do 31. 03. 2016. ...“ V bode 1. a 2. zmluvy sa nikde neuvádza označenie „Pristupujúci dlžníci 3 a 4“. Z uvedeného teda jasne vyplýva, že ako „Dlžník“ je v zmluve označený výlučne FEMAK spol. s r. o., že práve len tejto spoločnosti bola pôžička poskytnutá, a že ona sa ju zaviazala vrátiť. Ich postavenie z predmetnej zmluvy o pôžičke bolo sporným, keď opakovane namietali jej neurčitosť. Súd prvej inštancie sa s touto námietkou vysporiadal tak (bod 21. rozsudku), že zmluvu o pôžičke zo dňa 27. 01. 2016 posúdil ako listinu obsahujúcu viaceré samostatné právne úkony. Vo vzťahu k ich postaveniu vyhodnotil obsah zmluvy o pôžičke tak, že ide o zmluvu s účinkami obdobnými prístupeniu k záväzku podľa § 533 a § 534 Občianskeho zákonníka. Takýto názor považujú za nesprávny, odporujúci vykonanému dokazovaniu a jeho odôvodnenie za nedostatočné. Nimi uplatnená námietka neurčitosti právneho úkonu spočívala v tom, že z obsahu zmluvy o pôžičke nie je zrejmé, či ich postavenie malo vzniknúť titulom prístupenia k záväzku podľa § 533 OZ alebo titulom ručenia podľa § 546 a nasl. OZ. Pojem „Pristupujúci dlžníci“ sa prvýkrát používa až v bode 4. zmluvy o pôžičke. V prvej vete bodu 4. sa uvádza, že „Pristupujúci dlžníci 1-4 týmto prístupujú k záväzkom Dlžníka podľa tejto zmluvy...“. V poslednej vete bodu 4. sa uvádza, že „Pristupujúci dlžníci 1-4 sú zároveň voči Veriteľovi ručiteľmi za splnenie záväzkov Dlžníka podľa tejto Zmluvy.“ Sám žalobca napr. v bode 15. a nasl. svojho vyjadrenia zo dňa 17. 12. 2020 argumentoval (čo zopakoval aj na pojednávaní), že k prístupeniu k záväzku nedošlo. Následne žalobca v bode 17. vyjadrenia výslovne dodal, že medzi stranami nikdy nedošlo ani k dohode o ručení. Aj v ich písomnom vyjadrení zo dňa 16. 06. 2021 zdôraznili, že formulácia bodu 4. zmluvy o pôžičke nenasvedčuje iba dojednaniu prístupenia k záväzku, ale výslovne v ňom je uvedený aj záväzok ručiteľský (prípadné gramatické nepresnosti pri jeho formulovaní by nemali byť vykladané na ťarchu jeho platnosti, keď nielen žalobca, ale aj súd poukazoval na judikatúru ústavného súdu týkajúcu sa uprednostnenia výkladu pred neplatnosťou). Dlžník z pôžičky nemôže byť v rámci tohto istého záväzku súčasne ručiteľom, a naopak. V prípade kolízie dvoch záväzkov majú za to, že tento rozpor nie je možné odstrániť výkladom zmluvy a už vôbec nie je súd oprávnený daný nedostatok určitosti zmluvy odstrániť tým spôsobom, že autoritatívne určí, ktorý z dvoch záväzkov si zmluvné strany dojednali. Zmluvu o pôžičke formuloval žalobca ako osoba s právnickým vzdelaním. Súd prvej inštancie v bode 21. rozsudku vo vzťahu k nim vyhodnotil obsah bodu 4. zmluvy o pôžičke svojimi účinkami obdobný prístupeniu k záväzku. V napadnutom rozsudku ale nedostali žiadnu odpoveď na námietku (osobitne zdôraznenú aj vo vyjadrení zo dňa 16. 06. 2021), prečo je neplatná iba časť o ručení a z akých dôvodov uprednostnil súd jeden z navzájom si kolidujúcich záväzkov. S námietkou premlčania sa súd prvej inštancie vysporiadal tak (bod 22. rozsudku), že vzhľadom na uznanie dlhu zo dňa 21. 08. 2019 nastúpila 10-ročná premlčacia lehota. Zároveň súd poukázal na obsah emailovej komunikácie zo dňa 21. 11. 2017 (č. l. 152). Pokiaľ súd poukázal na mail zo dňa 21. 11. 2017, tak účastníčkou tejto komunikácie nebola žalovaná v 2. rade, napriek tomu súd otázke vedomosti žalovanej v 2. rade o premlčaní dlhu nevenoval žiadnu pozornosť. Má za to, že mail zo dňa 21. 11. 2017 nie je dôkazom ani o vedomosti žalovaného v 1. rade o premlčaní dlhu. Súd konštatoval, že obsahom tejto komunikácie nie je pôžička, ktorá je predmetom tohto sporu. Mail zo dňa 21. 11. 2017 nehovorí nič o premlčaní pohľadávok, ale o riziku ich premlčania, navyše v čase, kedy došlo k podpisu uznania dlhu, už bola situácia medzi stranami sporu výrazne odlišná, keďže boli vyhrotené spory medzi žalobcom a pánom Strachovom a tieto prerástli až do trestno-právnej roviny. V napadnutom rozsudku nedostali žiadnu odpoveď na ich námietku týkajúcu sa okolností podpísania predmetnej listiny zo dňa 18. 09. 2019, hoci podstatu tejto námietky súdu podrobne zdôvodnili. Nátlak a hrozby voči ich osobám pri podpise uznania dlhu žalobca ani nepopieral, preukázané boli jeho vlastnými vyjadreniami, ako aj mailovou komunikáciou (v ktorej napr. výslovne uvádzal, že nás dražba poškodí). Na pojednávaní konanom dňa 03. 06. 2021 poukázali na mail zo dňa 22. 11. 2017, kde žalobca naznačuje, že nás dražba môže poškodiť, v e-maile zo dňa 09. 11. 2017 oznamuje žalovanému v 1. rade, že podá trestné oznámenie a v mailoch zo dňa 30. 11. 2017, 31. 01. 2018 a 28. 03. 2019 ho informuje o právnych následkoch zriadeného záložného práva. Opakovane namietali, že k podpísaniu uznania dlhu pristúpili v tiesnivej situácii, kedy im zo strany žalobcu bezprostredne hrozila dražba nehnuteľností v k. ú. Z. J. zapísaných na LV č. XXXX (čo potvrdzuje aj do spisu predložený list vlastníctva a výzvy žalobcu). Žalobca sa od nich sústavne domáhal úhrady viacerých pôžičiek a

ich neprimeraného príslušenstva (napríklad v e-mailly zo dňa 28. 03. 2019 konštatuje, že už k tomuto dátumu je príslušenstvo pohľadávok vyššie než samotná istina), pričom ich uvádzal do omylu, že sú jeho dlžníkmi. Ak by nepristúpili k podpisu uznania dlhu, žalobca im hrozil stratou strechy nad hlavou. K tomu sa žalobca voči nim domáhal zaplattenia pôžičiek zo zmlúv, ktoré nikdy nepodpísali. Tieto zmluvy súdu predložili aj na pojednávaní dňa 03. 06. 2021. Ich obsah žalobca zakomponoval aj do uznania dlhu, čím ich bez akýchkoľvek pochybností donútil uznať neexistujúce záväzky. Zároveň ich žalobca presviedčal, že všetky ním tvrdené záväzky sú zabezpečené záložným právom na ich nehnuteľnosti v k. ú. Z. J. (hoci v súvisiacom konaní vedenom na tunajšom súde pod sp. zn. 7C/59/2020 rozsah záložným právom zabezpečených pôžičiek upravil a ich klamanie v rámci mimosúdnej komunikácie zľahčoval a označil za prípustné). Dôkazom neprimeraného konania žalobcu odporujúceho dobrým mravom je napríklad aj ním predložená výzva zo dňa 10. 05. 2018, v ktorej sa voči nim domáhal zaplattenia zmluvnej pokuty v celkovej výške 24 000,- eur. Táto zmluvná pokuta pozostávala napríklad zo zmluvnej pokuty 3 000,- eur za nepredloženie rozhodnutia o povolení vkladu záložnej zmluvy do katastra (hoci sa jedná o skutočnosť známu z verejnej evidencie, a hoci žalobca musel byť účastníkom tohto vkladového konania), zo zmluvnej pokuty 3 000,- eur za nepredloženie výpisu z listu vlastníctva obsahujúceho zápis predmetného záložného práva (hoci sa opätovne jedná o skutočnosť známu z verejnej evidencie), zo zmluvnej pokuty 3 000,- eur za nepredloženie informácie o prípadnej zmene osobných údajov (bez ohľadu na to, či k nejakej zmene vôbec došlo) a podobne. Všetky tieto skutočnosti je nevyhnutné vykladať vo vzájomnej súvislosti, pretože jasne vykresľujú atmosféru, v ktorej uznanie dlhu podpisovali. V konečnom dôsledku potom nie je podstatné, ktoré nároky si žalobca voči nim aj reálne súdnou cestou uplatnil, ale že hrozby ich uplatnenia používal v rámci sústavného nátlaku na ich osoby a že ich využil okrem iného pri vynútení si ich podpisu na dokumente zo dňa 18. 09. 2019. Súd prvej inštancie sa žiadnym spôsobom nevysporiadal ani s ich námietkou, že dlh definovaný v čl. I uznania dlhu je naformulovaný nejasne a neurčito, pričom jednotlivé pôžičky sú navzájom zameniteľné (za nevysporiadaného dlžníka dokonca dokument označuje pani E. A., ktorá zomrela ešte dňa 24. 09. 2015 a dedičské konanie bolo skončené uznesením zo dňa 05. 04. 2017). Z dlhu vymedzeného v čl. I. písm. a) uznania dlhu nie je možné určiť, ktorá z viacerých osôb označená ako dlžník je skutočne dlžníkom žalobcu, a ktorej z viacerých pôžičiek uvedených v tabuľke písm. a). Jednotliví dlžníci a uvádzané pôžičky sú potom zameniteľné a z obsahu uznania dlhu nemožno jednoznačne identifikovať osoby dlžníkov z konkrétnych zmlúv. Vzhľadom na predbežné právne posúdenie sporu namietali, že uznanie dlhu z 18. 09. 2019 obsahuje v čl. 2 aj dohodu o limitovaní vymáhania záväzku. Ak by súd vyhodnotil túto dohodu ako platnú, žalobca podal žalobu predčasne, a to pre absenciu predmetnej pôžičky v čl. 2. Zároveň nebolo preukázané odstúpenie v zmysle bodu 2.5 v spojení s bodom 4.3. V podaní zo dňa 16. 06. 2021 uviedli, že v zmysle uzavretej dohody zo dňa 18. 09. 2019 je mailová komunikácia bezpredmetná. Mail zo dňa 06. 10. 2020 bol adresovaný len žalovanému v 1. rade, nie žalovanej v 2. rade, no najmä bod 4.3 dohody vyžaduje doručenie písomností poštou alebo osobne. Žalobcom predložené doručky nepreukazujú, aká písomnosť bola obsahom zásielok (rukou, pravdepodobne žalobcom, písaná veta na zadnej strane podacieho lístku podľa všetkého bola dopisovaná účelovo a dodatočne). Žalobca zasielal žalovaným opakovane rôzne výzvy na splatenie jednotlivých pôžičiek, prípadne zmluvných pokút a podobne, preto podľa ich názoru aj obsahom zásielok zo dňa 28. 09. 2020 bola len výzva na úhradu niektorej z pôžičiek. O tom svedčí aj žalobcom predložený mail zo dňa 06. 10. 2020, kde žalobca oznamuje žalovanému v 1. rade, že nemá inú možnosť, než mu týmto predložiť odstúpenie od limitácie výšky vymáhanej pôžičky. V predmetnom e-maile nehovorí žalobca nič o dodatočnom predkladaní odstúpenia, ani o jeho skoršom odoslaní prostredníctvom pošty. Hoci sa opätovne jednalo o podstatné námietky, keďže limitácia záväzku by znamenala predčasné podanie žaloby, v napadnutom rozsudku na ne nedostali žiadnu odpoveď. Trvajú tiež na tom, že na listiny doručené súdu žalobcom po odročení pojednávania dňa 03. 06. 2021 nemá súd vôbec prihliadať. V sporovom konaní, vyznačujúcom sa zásadou kontradiktórnosti, súd zisťuje skutkový stav z prostriedkov procesného útoku a procesnej obrany uplatnených stranami sporu včas, t. j. pri zohľadnení sudcovskej a zákonnej koncentrácie konania. Sám žalobca v priebehu konania predložil súdu uznanie dlhu zo dňa 18. 09. 2019, ktorého súčasťou bola aj dohoda o limitovaní záväzku. Nimi v záverečnom návrhu uvedená skutočnosť o dohode o limitovaní záväzku nebola nová, ale vyplývala priamo z dokumentov predložených žalobcom. Bolo preto výlučne na procesnej zodpovednosti žalobcu, aby súdu včas preukázal dôvodnosť žalobou uplatneného nároku. Za podstatnú námietku považovali aj námietku neoprávneného podnikania žalobcu, teda konania v rozpore so zákonom č. 455/1991 Zb. o živnostenskom podnikaní. V konaní poukázali na konkrétne dôkazy, z ktorých vyplýva, že žalobca poskytoval pôžičky dlhodobo, opakovane, za účelom dosiahnutia zisku. Napríklad výzvy žalobcu zo dňa 26. 01. 2018, 17. 04. 2018 a 10. 05. 2018 preukazujú, že žalobca poskytoval pôžičky opakovane, minimálne v období od 08. 12. 2014 do 13. 02. 2017. Z obsahu zmlúv o pôžičke doložených do

spisu vyplýva, že pôžičky a úvery boli žalobcom poskytované na účely dosahovania zisku. Úroky z omeškania, či zmluvnú pokutu síce možno považovať za určitú formu zaistenia splácania dlhov, platenie jednorazových súm a úroky z pôžičiek/úverov však nepochybne majú povahu zisku, odplaty za poskytnutie peňažných prostriedkov. V prípade kamarátskych pôžičiek, či pôžičiek medzi občanmi možno len ťažko hovoriť o vyberaní poplatkov, ktoré je charakteristické pre podnikateľské subjekty. V prípade zmlúv zo dňa 08. 12. 2014, 15. 12. 2014, 27. 01. 2016 žalobca ako veriteľ priamo vyjadril vôľu označiť ich ako zmluvy o úvere a spravovať ich ustanoveniami Obchodného zákonníka. Z mailovej komunikácie vyplýva, že žalobca aktívne pomáhal A. A. v hľadaní obchodných partnerov a zaujímal sa o jeho podnikanie, či financovanie podniku. Všetky tieto skutočnosti a vyjadrenia žalobcu len potvrdzujú, že poskytovanie pôžičiek nebolo len akousi priateľskou výpomocou, ale určitou formou aktívneho podieľania sa žalobcu na podnikateľských aktivitách pána A. za účelom dosiahnutia zisku. Nakoniec aj v e-maile zo dňa 28. 03. 2019 žalobca konštatuje, že už k tomuto dátumu je príslušenstvo pohľadávok vyššie než samotná istina. Žalobca podnikateľské oprávnenie na poskytovanie úverov alebo pôžičiek nemal, čo ani nepopiera. Výkon činnosti v rozpore so zákonom č. 455/1991 Zb. o živnostenskom podnikaní potom znamená, že poskytnuté pôžičky a úvery odporujú zákonu. Zmluva o pôžičke, ktorej zaplata sa žalobca domáha v tomto konaní, je tak absolútne neplatný právny úkon a domáhať sa vydania bezdôvodného obohatenia môže žalobca len voči reálnemu príjemcovi peňažných prostriedkov, tými ale žalovaní neboli. K námietke neplatnosti zmluvy o pôžičke a uznania dlhu súd prvej inštancie v závere (bod 24.) rozsudku len všeobecne dodal, že preskúmal oba právne úkony a zistil, že takéto právne úkony sú jasné, zrozumiteľné, čo do obsahu plnenia a je z nich zrejmé, čo sa predmetnými úkonmi sleduje. Súd ich preskúmaním nevzhladol dôvody, pre ktoré by mal tieto úkony si v rámci predbežnej otázky vyhodnotiť za absolútne neplatné a poukázal na uznesenie ústavného súdu sp. zn. II. ÚS 289/2014-34 zo dňa 11. 06. 2014. Z pohľadu ich obrany proti podanej žalobe považujú odôvodnenie rozsudku za nedostatočné, keďže v napadnutom rozsudku nedostali náležitú, resp. vôbec žiadnu odpoveď na viaceré podstatné námietky. Odvolaním napadnutý rozsudok neobsahuje náležitosti vyžadované ustanovením § 220 ods. 1 CSP. Absencia riadneho odôvodnenia rozhodnutia je potom jednou z väd spočívajúcou v odňatí možnosti konať pred súdom (uznesenie NS SR sp. zn. 5 Obdo 32/2013 zo dňa 10. februára 2014), pretože povinnosť súdu rozhodnutie náležite odôvodniť je odrazom práva strany sporu na dostatočné a presvedčivé odôvodnenie spôsobu rozhodnutia súdu, ktorý sa zaoberá so všetkými právne relevantnými dôvodmi uplatnenej žaloby, ako aj so špecifickými námietkami strany sporu. Porušením uvedeného práva strany sporu na jednej strane a povinnosti súdu na strane druhej, sa strane sporu (okrem upretia práva dozvedieť sa o príčinách rozhodnutia práve zvoleným spôsobom) odníma možnosť náležite skutkovo aj právne argumentovať proti rozhodnutiu súdu v rámci využitia prípadných riadnych alebo mimoriadnych opravných prostriedkov. Požiadavka na presvedčivé, logicky konzistentné rozhodnutie dávajúce odpoveď na všetky podstatné námietky strany sporu, je dôležitou aj s ohľadom na preskúmateľnosť súdneho rozhodnutia. Z dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. b), f), h) CSP navrhli, aby odvolací súd rozsudok OS Nitra sp. zn. 7C/101/2020-249 zo dňa 17. 06. 2021 zmenil tak, že podanú žalobu v celom rozsahu zamietne a žalovaným prizná voči žalobcovi náhradu trov konania pred súdom prvej inštancie a odvolacieho konania v rozsahu 100%. V prípade, ak odvolací súd vyhodnotí ako dôvodný aj odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. b) CSP a súčasne dospeje k názoru, že tento nedostatok nemožno napraviť v konaní pred odvolacím súdom, alternatívne navrhli odvolaním napadnutý rozsudok zrušiť a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

3. Žalobca k odvolaniu žalovaných uviedol, že námietky žalovaných považuje za nedôvodné v celom rozsahu. Súd prvej inštancie správne zistil skutkový stav, na ktorý správne aplikoval príslušné právne predpisy a relevantnú judikatúru. Súd podrobne vyhodnotil všetky prostriedky procesného útoku i obrany, vysporiadal sa so všetkými relevantnými tvrdeniami strán, ich námietkami a právnymi názormi a svoje závery riadne, zrozumiteľne a presvedčivo zdôvodnil v odôvodnení napadnutého rozsudku. Súd účelové námietky žalovaných neakceptoval (čo však neznamená, že sa s nimi nevysporiadal) a posúdil vec po právnej stránke rovnako ako v inej veci vedenej na tomto súde pod sp. zn. 8C/61/2020 alebo Okresný súd Pezinok v analogickej veci, na ktorú žalobca v tomto konaní podrobne poukázal. Žalobca vo svojich dôkazoch podložených vyjadreniach podrobne zdôvodnil uplatnený žalobný nárok na vrátenie pôžičky. Súčasne preukázal účelovosť námietok žalovaných. Tí spolu s ich priateľom A. A. prevzali od žalovaného viac než 10 pôžičiek a uzavreli viaceré právne úkony (zmluvy o prevode nehnuteľností, zmluvu o zriadení záložného práva, dohody o splátkach, uznaní dlhu, limitácii vymáhania dlhov, podpísali zabezpečovacie zmenky a prisľúbili viacero ďalších garancií), ktoré v súčasnosti, v čase splatnosti spochybňujú, napádajú ich žalobami alebo sa bránia žalobám o ich splnenie (v spolupráci s menovaným spoludlžníkom A. A.). Plneniu záväzkov sa tak už sa niekoľko rokov vyhýbajú, a to na jednej strane neustálymi odkladmi, sľubmi

a prosbami a na strane druhej, spochybňovaním písomne uznaných nárokov v rámci súdnych konaní. Ide o podvodné konanie, ktoré má podľa názoru žalobcu znaky trestnej činnosti, čo však presahuje rámec tohto súdneho sporu. Žalovaní namietajú postup súdu, ktorý v nadväznosti na ich námietku, že v konaní nebolo preukázané doručenie odstúpenia od dohody o limitácii vymáhania nárokov žalobcu z pôžičiek, umožnil žalobcovi, aby na túto námietku reagoval a predložil dôkaz o opaku. Je však zjavné, že súd iba zachoval rovnosť strán a zbraní. Ak na jednej strane umožnil žalovaným vzniesť novú námietku, umožnil na druhej strane aj žalobcovi na uvedené reagovať. Následne, keď žalobca predložil jednoznačný dôkaz o odstúpení od dohody o limitácii (poštovou zásielkou i e-mailom), žalovaní začali dokonca spochybňovať obsah poštovej zásielky - podľa ich názoru bola jej obsahom iba obyčajná výzva na úhradu niektorej z pôžičiek. Dôvodnosť ich názoru však ničím nezdokladovali. V prvoinštančnom konaní pritom doručenie odstúpenia nepopierali, iba uviedli, že nebolo v konaní preukázané. To bola spočiatku pravda, pretože nešlo o spornú otázku, keďže žalovaní túto okolnosť nespochybňovali - po vznesení tejto neopodstatnenej námietky ju žalobca obratom dôkazmi vyvrátil. Samotnú skutočnosť doručenia začali žalovaní spochybňovať až v odvolacom konaní. Pre úplnosť treba uviesť, že i bez týchto dôkazov je jeho nárok osvedčený dostatočným spôsobom. Samotná limitácia vymáhania záväzku, ktorú žalobca žalovaným poskytol, resp. jej vznik, bol totiž naviazaný na splnenie dohodnutých podmienok - bola teda podmienená (viď bod 2.1 a 2.6. listiny o uznaní dlhu). Nakoľko žalovaní podmienky neplnili, predovšetkým nesplácali dohodnuté splátky, žalobca dohodu o limitácii považuje za bezpredmetnú - nikdy nevstúpila do účinnosti. Iba z opatrnosti a na základe negatívnych skúseností so žalovanými, ktorí už predtým popierali zjavné skutočnosti, pristúpil žalobca aj k osobitnému úkonu odstúpenia. Nebolo preukázané, že by žalobca poskytol pôžičku aj iným osobám, než skupinke žalovaných a A. A., otázka podnikateľského oprávnenia je v tomto konaní irelevantná - nemá súvislosť s platnosťou pôžičky, príslušenstvo pohľadávky je primerané najmä na účel pôžičky a čas splatnosti. Ak by aj žalovaní hypoteticky o premlčaní nevedeli, takáto okolnosť by mala vplyv výlučne na existenciu vyvrátenej domnienky existencie dlhu v čase uznania. V takom prípade by síce žalobca už nemohol argumentovať uvedenou vyvrátenou domnienkou a musel by dokazovať svoju pohľadávku inými dôkazmi. To však žalobca beztak v tomto konaní urobil, pričom uznanie dlhu jeho pozíciu už len dodatočne posilnilo aj prenosom dôkazného bremena na žalovaných. Pokiaľ ide o získanie výhody predĺženej 10-ročnej premlčacej doby v prospech žalobcu, na túto skutočnosť by tvrdená nevedomosť žalovaných nemala vôbec žiaden vplyv, nakoľko je v tomto smere právne bezvýznamná. Vzájomná dohoda (vrátane uznania dlhu) bola pre žalovaných výhodná, nakoľko im bola podmiennečne odpustená značná časť dlhu, za predpokladu, že budú riadne a včas plniť zvyšnú časť. V podrobnej skutkovej a právnej argumentácii žalobca zotrváva na svojich vyjadreniach z prvoinštančného konania. Ide najmä o písomné vyjadrenie žalobcu zo dňa zo dňa 24. 10. 2020, 16. 02. 2021, 25. 05. 2021, 08. 06. 2021, vrátane príloh a tiež o vyjadrenia v rámci ústnych pojednávaní. Žalobca svoje dôkazné bremeno uniesol. Žalovaní naopak dôkazné bremeno neuniesli, ani len čiastočne, a to k žiadnemu z ich zavádzajúcich a nepravdivých výrokov. To, že sa súd nestotožnil s právnym názorom žalovaných, si títo neopodstatnene zamieňajú so situáciou, kedy sa súd nevysporiadal s námietkami alebo nedá dostatočnú odpoveď na všetky relevantné právne otázky, teda s nezrozumiteľnosťou, nedostatkom dôvodov a nepreskúmateľnosťou rozhodnutia. O takýto prípad tu zjavne nejde, pretože rozhodnutie obsahuje dostatočne presvedčivé odôvodnenie. Podľa názoru žalobcu odôvodnenie napadnutého rozsudku dalo jasnú a zrozumiteľnú odpoveď na to, akými úvahami sa súd spravoval pri rozhodovaní o tom, či boli splnené podmienky pre vznik pôžičky, kto je dlžník a pod., pričom jeho záver sa nejaví ako nekoherentný, ale naopak, ako konzistentný s argumentmi, ktoré vo svojom rozhodnutí použil a ktoré tento záver podporujú. Žalobca svoje právne stanoviská podložil citátmi a odkazmi na relevantnú judikatúru. Rovnako postupoval súd v odôvodnení rozsudku, ktorý právne normy i judikatúru správne aplikoval na konkrétne skutkové okolnosti. Z uvedených dôvodov navrhol, aby o odvolací súd napadnutý rozsudok potvrdil ako správny v celom rozsahu.

4. Žalovaní vo vyjadrení k vyjadreniu žalobcu uviedli, že v celom rozsahu trvajú na podanom odolaní a dôvodoch v ňom uvedených. Všetky nimi uplatnené námietky a odvolacie dôvody riadne zdôvodnili, či už po vecnej alebo právnej stránke. Z obsahu zmluvy o pôžičke, ako aj predžalobných výziev žalobcu jasne vyplýva, že v prípade vyberania poplatkov, či úrokov, resp. v situácii, ak príslušenstvo pohľadávky za pár rokov prevýši samotnú istinu, možno len ťažko hovoriť o poskytovaní pôžičiek ako o „priateľských“ službách. Z hľadiska naplnenia definičných znakov pojmu podnikanie nie je rozhodujúci počet zúčastnených subjektov, ale to, či sa jedná o opakovanú činnosť. Ak sú plnené ostatné definičné znaky pojmu podnikanie, o podnikanie sa jedná aj v situácii, ak svoje služby poskytuje alebo tovar predáva len jednému klientovi. V konaní pred súdom prvej inštancie nebolo preukázané, že by v čase

podpisu uznania dlhu žalovaní využili služby advokáta, nie to ešte advokáta, ktorý by ich na premlčanie upozornil. Všetky okolnosti podpísania sporného uznania dlhu preukazujú, že tento dokument nemohol vyvolať žiadne právne účinky, a teda ani vo vzťahu k plynutiu novej premlčacej doby. Pokiaľ ide o otázku údajnej výhodnosti tejto listiny pre žalovaných, o nej možno hovoriť len ťažko. Žalovaní museli uznať záväzky, z ktorých neboli dlžníkmi, a dokonca aj zo zmlúv o pôžičkách, na ktorých sa preukázateľne ani len nenachádzal ich podpis.

5. Žalobca vo vyjadrení k vyjadreniu žalovaných uviedol, že žalobca zotrváva bez zmeny na svojich doterajších vyjadreniach, odvolaním napadnutý rozsudok považuje za správny a odvolanie podané zo strany žalovaných za nedôvodné. K tvrdeniu žalovaných, že údajne na niektorých zmluvách o pôžičkách ani neboli ich podpisy, uviedol, že v konaní pred súdom prvej inštancie bolo toto ich tvrdenie vyvrátené a bolo zistené, že žalobca disponuje riadne podpísanými zmluvami. Opačný výrok žalovaných je buď úmyselným klamstvom zo strany žalovaných, alebo žalovaní skutočne disponujú rovnopisom nejakej zmluvy o pôžičke, ktorý bol vyhotovený pre nich ako dlžníkov a oni boli tak nezodpovední, že si ho ani len nepodpísali a založili si ho do svojich dokladov, takže sa na ňom mohol vyskytovať iba podpis žalobcu. To všetko je však navyše irelevantné, vzhľadom k skutočnosti, že zmluva o pôžičke by mohla vzniknúť aj na základe ústnej zmluvy, poskytnutie pôžičiek bolo riadne preukázané a žalobcovia v skutočnosti pôžičky ako také ani nespochybňovali (potvrdzujúce emaily, písomné uznanie dlhu, sľuby vrátiť pôžičky a pod.) iba sa pod rôznymi zámienkami snažili vyhnúť ich plneniu. Zjavne nepravdivé je aj tvrdenie žalovaných, že nebolo preukázané, že by boli pri uzatváraní dohody o uznaní zastúpení advokátom. Súdny spis obsahuje desiatky emailov medzi žalobcom a advokátmi žalovaných, ktoré predložil žalobca ako dôkaz o niekoľko mesiacov trvajúcich rokovaniach o uznaní dlhu a odpustení jeho časti, resp. o limitácii vymáhania dlhu. Tieto rokovania priamo vyústili do podpisu uznania dlhu, pričom za žalovaných všetko zabezpečovali ich advokáti. To bolo nepochybne preukázané, hoci pre rozhodnutie súdu to ani nebolo nevyhnutné. Ak by žalovaní neboli právne zastúpení, na výsledkoch dokazovania, ani rozsudku by to nič nemenilo. Žalobca nerozumie ani zmyslu opakovania tvrdenia žalovaných o neoprávnenom podnikaní žalobcu, keďže bolo preukázané, že nešlo o konanie so znakmi podnikania, žalobca neposkytoval pôžičky nikomu okrem žalovaných a ich spoludlžníkom, žalobca neposkytoval pôžičky ani pred, ani po týchto udalostiach, t.j. išlo o jedinečnú situáciu, pôžičky poskytol na základe výslovných prosieb a naliehania žalovaných, išlo o priateľskú pomoc (žalovaní a ich spoludlžník A. A. preukázané nazývali žalobcu priateľ, záchranca, brat, anjel a pod. a ďakovali za jeho pomoc, a to až do doby, kedy sa po prvýkrát začal domáhať svojich práv), neexistoval zámer vytvorenia zisku; krátkodobosť pôžičky ani nezakladala dôvodný predpoklad dosahovania zisku alebo navyšovania nákladov - na tom nič nemení zabezpečenie pôžičky zmenkami, zmluvnou pokutou a pod., nakoľko išlo nie o zárobokové, ale iba zabezpečovacie inštitúty, pre prípad neplnenia záväzkov zo strany žalovaných, pôžička bola poskytnutá na krátke obdobie (niekoľkých týždňov) na preklenutie problémov s cash-flow, v zmysle platných právnych predpisov ani neoprávnené podnikanie (ktoré však nenastalo) by nemohlo mať vplyv na platnosť súkromných právnych úkonov a vznik záväzkov. So všetkými uvedenými, ale aj s ostatnými námietkami žalovaných sa súd riadne vysporiadal už v prvoinštančnom konaní. Vzhľadom k uvedenému žalobca zotrváva na svojom návrhu, aby odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil ako správny v celom rozsahu.

6. Krajský súd v Nitre ako odvolací súd podľa § 34 zák. č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) po zistení, že odvolanie bolo podané v zákonom stanovenej lehote (§ 362 ods. 1 CSP), stranou (žalovanými v 1. a 2. rade), v neprospech ktorých bolo rozhodnutie vydané (§ 359 CSP), proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie, proti ktorému zákon odvolanie pripúšťa (§ 355 ods. 1 CSP), po skonštatovaní, že odvolanie má zákonné náležitosti (§ 127 a § 363 CSP) preskúmal napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie v medziach daných rozsahom podaného odvolania (§ 379 CSP) a dôvodmi odvolania (§ 380 ods. 1 CSP), viazaný skutkovým stavom, ako ho zistil súd prvej inštancie (§ 383 CSP), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario), po preskúmaní zákonnosti a vecnej správnosti napadnutého rozhodnutia dospel k záveru, že napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie je potrebné podľa § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny potvrdiť.

7. Z obsahu súdneho spisu vyplýva, že žalobca sa podanou žalobou domáha zaplatenia sumy 15 000,- eur spolu s úrokom z omeškania 2% mesačne zo sumy 15 000,- eur od 27. 01. 2016 do 31. 03. 2016 a s úrokom z omeškania 5% ročne zo sumy 15 000,- eur od 01. 04. 2016 do zaplatenia a náhrady trov konania. Žalobu zdôvodnil tým, že predmetný nárok vyplýva zo zmluvy o pôžičke zo dňa 27. 01. 2016, v ktorej sú žalovaní na strane dlžníkov. Na základe zmluvy bola zo strany žalobcu poskytnutá

žalovaným pôžička na nákup dreva vo výške 15 000,- eur, a to bankovým prevodom na účet uvedený v zmluve. Žalovaní pôžičku neuhradili, napriek uplynutiu lehoty splatnosti a opakovaným výzvam zo strany žalobcu. Súd prvej inštancie žalobe žalobcu vyhovel v plnom rozsahu, preto je celý napadnutý rozsudok predmetom prieskumu odvolacím súdom.

8. Podľa § 387 ods. 1 CSP odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

9. Podľa § 387 ods. 2 CSP ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

10. Prieskumná činnosť odvolacieho súdu zahŕňa ako hmotnoprávnu, tak aj procesnoprávnu oblasť. Odvolací súd musí preto preskúmať nielen zákonnosť rozhodnutia so zreteľom k hmotnému právu, ale tiež zákonnosť konania, z ktorého napadnuté konanie vzišlo. Pri rozhodovaní odvolacieho súdu o odvolaní proti napadnutému rozsudku je odvolací súd viazaný ako rozsahom odvolania (§ 379 CSP), tak aj dôvodmi podaného odvolania (§ 380 ods. 1 CSP), ktoré účastník môže meniť a dopĺňať len do uplynutia odvolacej lehoty. Odvolateľ v podanom odvolaní fakticky svojím dispozičným úkonom vymedzuje nielen rozsah, ale aj dôvody preskúmvacej činnosti odvolacieho súdu.

11. Odvolací súd po preskúmaní veci v rozsahu a z dôvodov uvedených žalovanými v 1. a 2. rade v odvolaní dospel k záveru, že súd prvej inštancie z preukázaných tvrdení strán sporu správne vyhodnotil skutkový stav veci a vec aj správne právne posúdil, pričom v odôvodnení rozhodnutia dal odpovede a riadne odôvodnil všetky pre posúdenie veci podstatné skutočnosti, preto odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny potvrdil, a keďže s odôvodnením napadnutého rozhodnutia sa stotožňuje, na tieto dôvody podľa § 387 ods. 2 CSP odkazuje. Na potvrdenie správnosti záverov súdu prvej inštancie a k námietkam uvedeným v odvolaní žalovaných v 1. a 2. rade odvolací súd uvádza nasledovné.

12. V danej veci žalobca právo uplatňované v tomto konaní odvodzoval od zmluvy o úvere uzavretej podľa Obchodného zákonníka SR (podľa záhlavia zmluvy) zo dňa 27. 01. 2016, pričom v bode 1. zmluvy sa používa pojem úver a už v ďalších bodoch zmluvy sa používa pojem pôžička. Žalobca už v žalobe odôvodňoval žalobu zmluvou o pôžičke a aj žalovaní už v odpore uvádzali, že predložená zmluva je síce formálne označená ako zmluva o úvere, z jej obsahu, ako aj z postavenia veriteľa (ktorý nevystupoval v postavení podnikateľa) však vyplýva, že predmetom zmluvy bolo poskytnutie pôžičky, nie úveru a nebol daný dôvod na to, aby sa zmluva spravovala ustanoveniami Obchodného zákonníka. Uviedli, že v zmluve použitá terminológia nasvedčuje tomu, že sa jednalo o poskytnutie pôžičky, a nie úveru. Obe strany sa teda zhodli na tom, že išlo o zmluvný vzťah z pôžičky podľa Občianskeho zákonníka, a nie z úverovej zmluvy podľa Obchodného zákonníka. Súd nie je právnym posúdením veci stranami viazaný, pričom súd prvej inštancie k tomuto uviedol, že ju posúdil ako zmluvu o pôžičke, keď záväzok žalobcu bol poskytnúť dlžníkovi peňažné prostriedky a v presne stanovenej sume a dlžník sa zaviazal poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť žalobcovi úroky. Vzhľadom k tomu, že žalovaní v odvolaní k tomuto uviedli, že žalobca ako veriteľ priamo vyjadril vôľu označiť predmetnú zmluvu (aj iné zmluvy) ako zmluvy o úvere a spravovať ich ustanoveniami Obchodného zákonníka, avšak neuviedol, že podľa jeho názoru mala byť správne posudzovaná podľa Obchodného zákonníka (teda nie je jasné, či to je odvolacím dôvodom), odvolací súd k tomu len dodáva, že vzhľadom k subjektom predmetnej zmluvy nejde o priamu aplikáciu Obchodného zákonníka v zmysle ustanovenia § 261 Obchodného zákonníka na túto zmluvu, a keďže v nej nie je vyjadrená vôľa všetkých strán zmluvy, aby sa v zmysle ustanovenia § 262 ods. 1 Obchodného zákonníka na túto zmluvu aplikoval Obchodný zákonník, súd prvej inštancie správne túto zmluvu posúdil ako zmluvu o pôžičke podľa Občianskeho zákonníka, pričom s týmto právnym posúdením sa obe strany v priebehu konania stotožňovali.

13. Zmluva o pôžičke v zmysle § 657 Občianskeho zákonníka je tzv. reálnym kontraktom, to znamená, že k jej uzavretiu sa vyžaduje, aby veriteľ aj skutočne odovzdal predmet pôžičky dlžníkovi. Ak sa tak nestane, medzi zmluvnými stranami právny vzťah z pôžičky nevznikne (rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 30. júna 2010 sp. zn. 3 Cdo 325/2009), a to aj keby všetky náležitosti tohto právneho úkonu (vrátane náležitostí vôle) boli dané. Skutočnosť poskytnutia pôžičky v konaní vždy preukazuje veriteľ. Musí byť preukázané skutočné odovzdanie predmetu pôžičky veriteľom dlžníkovi.

Odvolačný súd zhodne so súdom prvej inštancie konštatuje platnosť predmetnej zmluvy o pôžičke, keď žalobca preukázal listinným dôkazom (prevodným príkazom), že finančnú čiastku na základe zmluvy o pôžičke zaslal dlžníkovi na jeho účet. Týmto bola splnená podstatná podmienka platnosti zmluvy o pôžičke, t.j. reálne odovzdanie finančnej čiastky dlžníkovi.

14. K odvolaciemu dôvodu, nesprávnemu právnemu posúdeniu veci súdom prvej inštancie, že v danej veci išlo o zmluvu s účinkami obdobnými prístúpeniu k záväzku podľa § 553 a § 534 Občianskeho zákonníka a že zo zmluvy o pôžičke nie je zrejmé, či ich postavenie malo vzniknúť titulom prístúpenia k záväzku podľa § 553 Občianskeho zákonníka alebo titulom ručenia podľa § 546 a nasl. Občianskeho zákonníka, k tomu je potrebné uviesť, že so záverom súdu prvej inštancie, že zmluva z 27. 01. 2016 obsahuje viaceré samostatné právne úkony, sa odvolací súd stotožňuje. Stotožňuje sa tiež s tým, že obsah bodu 4. predmetnej zmluvy posúdil ako zmluvu nepomenovanú podľa § 51 Občianskeho zákonníka, keď z nej vyplýva, že na základe dohody veriteľa a dlžníka sa rozširuje okruh subjektov povinných vrátiť pôžičku s príslušenstvom. Súd uviedol, že ide o zmluvu s obdobnými účinkami ako prístúpenie k záväzku podľa § 553 a § 554 Občianskeho zákonníka, pričom je potrebné uviesť, že dohodu uzavretú v bode 4. predmetnej zmluvy nemožno podriať pod ustanovenia § 533 a § 534 Občianskeho zákonníka o prístúpení k záväzku, ani pod ustanovenia § 546 Občianskeho zákonníka o ručení, pretože nespĺňa podmienky týchto ustanovení, preto nemožno hovoriť o tom, že súd uprednostnil jeden z navzájom si kolidujúcich záväzkov. V bode 4. predmetnej zmluvy bol dohodnutý odlišný inštitút ako je prístúpenie k záväzku a ručenie, teda súd žiaden zo žalovanými uvádzaných inštitútov neuprednostnil, pričom ak by aj dohoda o ručení (posledná veta bodu 4.) bola platne dojednaná podľa § 546 Občianskeho zákonníka, to, že sa žalovaní v 1. a 2. rade v zmysle tohto bodu stali dlžníkmi veriteľa popri dlžníkovi, vylučuje, aby mohli byť zároveň ručiteľmi, čo uvádzali aj žalovaní. To, že žalovaní sa považovali za dlžníkov žalobcu vyplýva aj z mailovej korešpondencie žalobcu so žalovaným v 1. rade, založenej v spise.

15. Ďalšou právnou otázkou, ktorá rezonovala v priebehu konania bola otázka premlčania dlhu, pričom posúdenie tejto otázky súviselo s právnym posúdením uznania dlhu zo dňa 21. 08. 2019 (č. l. 68 a nasl.), pretože v prípade, ak by uznanie dlhu nevyvolalo právne účinky, dlh žalovaných by bol premlčaný.

16. Uznanie dlhu, splátkový kalendár, dohoda o limitovaní vymáhania záväzku zo dňa 21. 08. 2019 obsahuje uznanie dlhu žalovanými k viacerým pôžičkám, podľa jej znenia mala byť uzavretá podľa § 558 Občianskeho zákonníka, pričom z jej obsahu nevyplýva, že by týmto uznaním dlhu žalovaní uznali aj dlhy, o ktorých by v čase podpísania uznania dlhu vedeli, že sú premlčané. Z mailu žalovaného v 1. rade zo dňa 21. novembra 2017 (č. l. 152) aj podľa názoru odvolacieho súdu vyplýva, že žalovaný v 1. rade bol znály právnych predpisov a inštitútu premlčania a jeho dôsledkov. Nepreukazuje to však takúto vedomosť u žalovanej v 2. rade, ktorá tento mail nepísala a nepreukazuje to vedomosť žalovaných vo vzťahu k predmetnej pôžičke. Uvedené, teda nepreukázaná vedomosť žalovaných v 1. a 2. rade o premlčaní predmetnej pôžičky v čase podpísania uznania dlhu však má za následok len to, že týmto úkonom nebola založená právna domnienka existencie dlhu v čase jeho uznania, čo však nič nemení na tom, že toto uznanie dlhu žalovanými má za následok, že právo žalobcu uznané, čo do dôvodu i výšky sa premlčuje za desať rokov odo dňa, keď k uznaniu došlo, preto aj odvolací súd dospel k záveru, že právo žalobcu na vrátenie dlhu nie je premlčané. Samotná existencia dlhu, teda vyplatenie pôžičky žalobcom na účet dlžníka však v priebehu konania nebolo sporné a bolo preukázané prevodným príkazom v banke (č. l. 5). Pokiaľ ide o určitosť tohto právneho úkonu a o to, či sú jednotlivé pôžičky zameniteľné, k tomu odvolací súd považuje za potrebné dodať, že v uznaní dlhu je zahrnutých viacero právnych úkonov (uznaní dlhu vo vzťahu k viacerým pôžičkám), ktoré sú navzájom oddeliteľné a vo vzťahu k predmetnej pôžičke považoval odvolací súd toto uznanie za dostatočne určité, keď je z neho zrejmé, že žalovaní v 1. a 2. rade uznali pôžičku na základe zmluvy o pôžičke zo dňa 27. 01. 2016 v sume 15 000,- eur, ktorej splatnosť bola 31. 03. 2016, čo korešponduje s predmetnou zmluvou o pôžičke. Z uvedeného dôvodu považoval odvolací súd uznanie dlhu vo vzťahu k predmetnej zmluve o pôžičke za platné, pričom uznanie dlhu vo vzťahu k ostatným pôžičkám je pre posúdenie tejto veci bezpredmetné. K okolnostiam podpísania uznania dlhu je potrebné uviesť, že v spise sa nachádza množstvo listinných dôkazov - výziev adresovaných žalobcom žalovaným v 1. a 2. rade na splnenie ich záväzkov, v ktorých žalobca žalovaných vyzýva na splnenie dlhu, pričom okrem istiny si v nich vyčísluje aj príslušenstvo. V spise sa nachádza aj mailová komunikácia medzi žalobcom a žalovaným v 1. rade, z ktorej vyplýva, že si boli blízkymi osobami, napriek tomu, že žalovaní splatnosť zmlúv o pôžičke nedodržiavali, žalobca uvádzal, že nepochybuje o dobrých úmysloch žalovaného v 1. rade (č. l. 87). Žalobca aj žalovaného v

1. rade upozorňoval na premlčanie pôžičiek a žiadal podpísanie predĺženia lehoty, pretože v opačnom prípade by musel aspoň formálne proti nim podať žalobu a začať výkon záložného práva (č. I. 88). Sám žalovaný v 1. rade uvádzal, že so žalobcom sa treba vyrovnáť a vrátiť dlžoby, so žalovanou v 2. rade je im nepríjemné čítať o začatí záložného práva. Žalobcu žiadali o zaslanie harmonogramu splátok istín, aby vedeli, koľko a za akú nehnuteľnosť treba vyplatiť (č. I. 89). Žalovaný v 1. rade uvádzal, že peniaze určite budú mať a uhradia žalobcovi poskytnutú pôžičku (č. I. 89). V inom e-maile žalobca žalovanému v 1. rade uvádzal, že zábezpeku vôbec nechcel využívať, ale oni ho nútia nad tým rozmýšľať inak (č. I. 90). Napriek tomu, že sľubovali, že v septembri a najneskôr v októbri všetko vyplatia, bol už november, a nedošlo mu ani 1 euro, správali sa neseriózne (č. I. 90). Žalobca žalovanému v 1. rade uviedol, že ak má úprimný záujem o mimosúdne riešenie, aby konal okamžite, pretože neskôr čo už nebude vedieť bez ďalších škôd zastaviť. Nemá v úmysle im škodiť, rád by im dokonca pomohol, ale musí chrániť svoje práva, ktoré oni dlhodobo nezodpovedne poškodzujú (č. I. 91). Žalobca žalovanému v 1. rade oznámil, že mu posielal výzvu súdu na uhradenie súdneho poplatku v prvej žalobe. Ak mu nedoručia uznanie dlhu, potrebné na predĺženie premlčacej lehoty, nemá inú možnosť, než zaplatiť poplatok a pokračovať v súdnom procese, aby pôžička neprepadla (č. I. 93). Následne mu oznámil, že opätovne žiadal o potvrdenie, či uhradia aspoň zažalované čiastky alebo podpíšu ním zaslaný dokument o uznaní dlhu. Súd mu poslal oznámenie o zastavení konania pre nezaplatenie súdneho poplatku a ak neurobí príslušné procesné kroky spojené s dodatočnou úhradou súdneho poplatku, nebude vo veci konať (č. I. 93). Neskôr žalobca žalovaného v 1. rade upozorňoval na to, že za pôžičky ručí vlastným domom, preto by mal mať o to väčšiu snahu, svoje záväzky splniť, inak reálne hrozí dražba (č. I. 96). Žalobca tiež žalovanému v 1. rade uviedol, aby si zohnal kupca s najvyššou možnou kúpnu cenou, aby ho predal, čo najmenej poškodil (č. I. 92). Z uvedených dôkazov vyplýva, že žalobca opakovane vyzýval žalovaného v 1. rade na zaplatenie pôžičiek, neskôr ho upozorňoval aj na hrozbu dražby v prípade, ak jeho záväzky nebudú splnené. Za takýchto okolností, keď žalovaní v 1. a 2. rade uzavreli dňa 02. 12. 2015 so žalobcom zmluvu o zriadení záložného práva k nehnuteľnosti, nepovažoval správanie žalobcu za také, ktoré by odôvodňovalo záver, že právny úkon žalovaných v 1. a 2. rade - podpísanie uznania dlhu nebolo urobené slobodne, čo by spôsobovalo neplatnosť tohto úkonu. V konaní nebola preukázaná bezprávná vyhrážka žalobcu vo vzťahu k žalovaným. O bezprávnou vyhrážku, ktorou je vôľa konajúceho subjektu deformovaná, ide len vtedy, ak osoba vykonávajúca psychický nátlak hrozí niečím, čo nie je oprávnená urobiť, alebo sa vyhráža tým, čo by síce bola oprávnená urobiť, avšak prostredníctvom vyhrážky si vynucuje niečo, k čomu sa použiť nesmie. Toto v konaní nebolo preukázané, keď si žalobca svojimi opakujúcimi výzvami len uplatňoval svoje práva, ktoré mal vo vzťahu k žalovaným.

17. K ďalšiemu odvolaciemu dôvodu, a to k posúdeniu dohody o limitovaní vymáhania záväzku a k otázke prihladnutia súdom na listiny, doručené žalobcom súdu po odročení pojednávania dňa 03. 06. 2021, odvolací súd považuje za potrebné uviesť, že účelom sudcovskej koncentrácie konania v zmysle ustanovenia § 153 CSP je zabrániť tomu, aby strany zdržiavali spor neskoro vykonanými procesnými úkonmi. Nie je žiadateľné, aby strany predkladali skutkové tvrdenia a dôkazy na pojednávaní, čo by mohlo znamenať odročenie pojednávania a predlžovanie konania. V zmysle čl. 5 CSP súd môže odmietnuť procesné úkony strany, ktoré vedú k nedôvodným prietahom v konaní. Aplikácia tejto zásady súdom však musí zároveň zabezpečovať rovnosť strán, teda ak umožní niektorej zo strán na pojednávaní uviesť nové skutkové tvrdenia, ktoré mieni súd pri rozhodovaní zohľadniť, musí tiež druhej strane umožniť sa k nim vyjadriť. Práve takáto situácia nastala na pojednávaní dňa 03. 06. 2021, keď právny zástupca žalovaných v záverečnom návrhu rozšíril svoju argumentáciu o právne argumenty vo vzťahu k dohode o limitovaní vymáhania záväzku obsiahnutej v dohode o uznaní dlhu z 18. 09. 2019, keď mal za to, že žaloba bola podaná predčasne a v konaní nebolo preukázané odstúpenie od nej. Keďže súd pripustil uplatnenie nových skutkových tvrdení žalovanými, potom správne umožnil žalobcovi na tieto tvrdenia právneho zástupcu žalovaných reagovať, a keďže išlo o preukázanie odstúpenia od tejto dohody, vyžadovalo si to odročenie pojednávania, aby žalobca mohol preukázať, že od dohody odstúpil. V takomto postupe súdu prvej inštancie odvolací súd nevidel pochybenie, pričom takýmto postupom súdu bolo zachovanie rovnosti strán sporu. Ak súd pripustil spochybnenie odstúpenia od dohody o limitovaní vymáhania záväzku zo dňa 21. 08. 2019 a zo dňa 26. 09. 2020, ktoré bolo v spise založené (č. I. 59) a doposiaľ nebolo žalovanými spochybnované, súd musel dať priestor na túto situáciu reagovať a svoje tvrdenia preukázať. Žalobca predložil súdu podacie lístky (č. I. 196) zo dňa 28. 09. 2020, teda dva dni po vyhotovení odstúpenia zo dňa 26. 09. 2020, ktorými preukazoval doručenie odstúpenia žalovaným. Voči týmto dôkazom právny zástupca žalovaných na následnom pojednávaní dňa 17. 06. 2021 nič neuviedol, nespochybnil ich, na vyvrátenie tvrdenia žalobcu preukázaného týmto dôkazom nenavrhol vykonať ďalšie dokazovanie, preto z nich súd prvej inštancie vychádzal a odstúpenie od

dohody mal za preukázané. Spochybňovať doručenia odstúpenia od dohody o limitovaní začali žalovaní až v odvolaní, čo odvolací súd považoval za neprípustnú novotu. Za takejto situácie potom odvolací súd nepovažoval žalobu za predčasne podanú, keďže žalobca od dohody o limitovaní záväzku odstúpil.

18. Na záver odvolací súd ešte dodáva, že za nedôvodnú považuje aj argumentáciu žalovaných o neoprávnenom podnikaní žalobcu. Ustanovenie § 658 ods. 1 Občianskeho zákonníka umožňuje dohodnúť pri peňažnej pôžičke úroky. Z uvedeného dôvodu, preto iba na základe toho, že v predmetnej zmluve o pôžičke boli dohodnuté úroky z pôžičky, nie je možné hovoriť o poskytovaní pôžičky za účelom zisku, t.j. o podnikaní. Nedovolenosť podnikania nie je oprávnený riešiť súd v tomto konaní, k prijatiu záveru o neoprávnenom podnikaní je potrebné rozhodnutie súdu o tom, že žalobca sa dopustil trestného činu neoprávneného podnikania (§ 251 Trestného zákona).

19. Čo sa týka námietky žalovaných, že napadnutý rozsudok neobsahuje náležitosti vyžadované ustanovením § 220 ods. 1 CSP, pričom absencia riadneho odôvodnenia rozhodnutia je jednou z väd spočívajúcich v odňatí možnosti konať pred súdom, k tomu odvolací súd dodáva, že podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva ohľadne potreby riadneho odôvodnenia súdneho rozhodnutia, nie je potrebné zdôvodňovať každý argument strany sporu, ale musia byť odôvodnené a musia obsahovať odpovede súdu na všetky argumenty prednesené stranami, ktoré viedli k rozhodnutiu. Dôvody musia byť špecifikované s ohľadom na skutkové okolnosti prípadu, a nie len odkazovať na určité časti zákonov (napr. rozsudok ESĽP Ruiz Torija proti Španielsku z 09. 12. 1994). Odvolací súd sa s rozhodnutím súdu prvej inštancie podľa § 387 ods. 2 CSP stotožnil, preto na správnosť týchto dôvodov ďalej iba poukázal. Odvolací súd poznamenáva, že konanie pred súdom prvej inštancie a odvolacím súdom tvorí jeden celok a určujúca spätosť rozsudku odvolacieho súdu s potvrdzovaným rozsudkom vytvára ich organickú (kompletizujúcu) jednotu. Ak preto následne odvolací súd v plnom rozsahu odkáže na dôvody rozhodnutia súdu prvej inštancie, stačí, ak v odôvodnení rozsudku iba poukáže na relevantné skutkové zistenia a stručne zhrnie právne posúdenie veci; rozhodnutie odvolacieho súdu v sebe tak zahŕňa po obsahovej stránke aj odôvodnenie rozsudku súdu prvej inštancie. Súd prvej inštancie spolu s odvolacím súdom v rozhodnutí zdôvodnili pre rozhodnutie veci podstatné skutkové a právne okolnosti, ktoré viedli k rozhodnutiu súdu, pričom odvolací súd ešte doplnil dôvody vo vzťahu k odvolacím námietkam. Súčasťou obsahu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (resp. práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru) je právo účastníka konania na dostatočné odôvodnenie súdneho rozhodnutia (napr. II. ÚS 209/04, III. ÚS 95/06, III. ÚS 206/07), t. j. na také odôvodnenie, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu. Všeobecný súd však nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranou sporu, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných stranami sporu (I. ÚS 241/07). Odvolací súd po preskúmaní napadnutého rozhodnutia dospel k záveru, že rozhodnutie súdu prvej inštancie zodpovedá uvedeným kritériám, preto túto odvoláciu námietku považoval za nedôvodnú.

20. O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. 1, 2 a § 255 ods. 1 CSP a pri rozhodovaní o nich zohľadnil úspech strán v konaní. Keďže žalobca mal v konaní plný úspech, odvolací súd mu priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania voči žalovaným v 1. a 2. rade v plnom rozsahu. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník (§ 262 ods. 2 CSP).

Toto rozhodnutie bolo v senáte prijaté pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP). Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).